

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 marca 2013r.,
sprawy **K. W.**
skazanego z art. 190 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 15 maja 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ś.
z dnia 31 stycznia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego K. W. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego,**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S., Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa złote i 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2012 r. Sądu Rejonowego K. W. został uznany winnym występów z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., i art. 64 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k., art. 216 § 1 k.k. w związku z art. 31 § 2 k.k. Na podstawie art. 85 i n. k.k. wymierzono mu za nie karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności. Rozstrzygnięcie to zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 15 maja 2012 r.

Od wyroku Sądu II instancji kasację w całości na korzyść skazanego wniósł jego obrońca, zarzucając temu orzeczeniu:

- 1) obrazę art. 439 §1 pkt. 1 k.p.k., w zw. z art. 41 § 1 k.p.k., tj. orzekanie w
- 2) sprawie przez sędziego, który podlegał wyłączeniu,
- 3) obrazę art. 439 §1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 §1 pkt.6 i 9 k.p.k. przez skazanie z art. 216 kk, pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela przed upływem terminu przedawnienia czynu ściganego z oskarżenia prywatnego,
- 4) obrazę prawa materialnego, mianowicie art. 190 §1 k.k. przez jego zastosowanie, pomimo braku ustawowych znamion przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonych wyroków i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania oraz, w zakresie skazania z art. 216 k.k., o umorzenie postępowania w tym przedmiocie.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o uznanie jej oddalenie i uznanie za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że zarzuty nr 1 i 2 kasacji dotyczą domniemanych wad orzeczenia I instancji, a więc nie wyroku Sądu odwoławczego, od którego zgodnie z art. 519 k.p.k. przysługuje kasacja. Z lapidarnego uzasadnienia zarzutów kasacyjnych, na podstawie art. 118 § 1 k.p.k. wywnioskować należy, że skarżący zarzuca Sądowi odwoławczemu, iż nie wyszedł on w fazie rozpoznawania apelacji poza granicę tego środka zaskarżenia i nie uwzględnił z urzędu potencjalnej bezwzględnej przesłanki odwoławczej (arg. ex art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 k.p.k.). Dopiero tak odczytany zarzut pozwala na rozpoznanie kasacji, jako formalnie zwróconej rzeczywiście przeciwko prawomocnemu orzeczeniu Sądu odwoławczego.

Zarzut nr 1 jest jednak chybiony. Literalne brzmienie art. 439 § 1 pkt 1) k.p.k. wskazuje, że jako bezwzględną przyczynę odwoławczą traktować należy jedynie sytuację, gdy w sprawie orzekła osoba podlegająca wyłączeniu z mocy prawa na podstawie art. 40 k.p.k. Zaś analiza akt niniejszej sprawy wskazuje, że sędzia J. P. złożył do akt oświadczenie o zachodzeniu (wedle jego oceny) okoliczności tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w tym postępowaniu (orzekanie w innej sprawie przeciwko oskarżonemu na

podstawie częściowo pokrywającego się materiału dowodowego), co objęte jest dyspozycją art. 41 k.p.k. Ewentualne błędy Sądu Rejonowego w zakresie procedowania w przedmiocie wskazanego oświadczenia (art. 42 § 2 k.p.k.) nie były przedmiotem ani apelacji, ani też kasacji, co uniemożliwia analizę sprawy pod tym kątem.

Zarzut nr 2 także jest chybiony. Skarżąca nie uwzględniła w obliczeniach terminów przedawnienia normy wynikającej z art. 102 k.k. Otóż, jeśli w okresie przed upływem terminu przedawnienia wskazanym dla poszczególnych grup typów czynów zabronionych nastąpi wszczęcie postępowania przeciwko osobie, karalność przestępstwa ustaje z upływem odpowiednio 10 lub 5 lat od zakończenia okresu podstawowego. Zatem w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę, że o osobie (tożsamości) sprawcy pokrzywdzeni dowiedzieli się w chwili czynu tj. w dniu 4 października 2006 r., a przedstawienie zarzutów odbyło się następnego dnia, zgodnie z dyspozycją art. 102 k.k. upływ terminu przedawnienia należało oznaczyć na dzień 4 października 2012 r. Wyrok w II instancji zapadł dnia 15 maja 2012 r. po uprzednim objęciu ścigania występku z art. 216 k.k. przez prokuratora. Analiza chronologii poszczególnych rozstrzygnięć wskazuje jednoznacznie, że nie doszło do przedawnienia karalności czynu z art. 216 k.k. i konsekwentnie nie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 §1 pkt. 9 k.p.k.

Zarzut nr 3 w formie, jaką nadano mu w kasacji skarżącej, nie stanowi zarzutu kasacyjnego, gdyż pomimo, że został określony jako „rażące naruszenie prawa materialnego”, stanowi jedynie polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w sprawie (art. ex. art. 523 § 1 k.p.k.). Skarżąca nie akcentuje rażąco błędnej wykładni art. 190 k.k., jaka miałaby jej zdaniem zostać poczyniona przez sąd *meriti*, ale kwestionuje zawartość materiału dowodowego w zakresie wskazującym na rzeczywistą obawę pokrzywdzonej, iż K. W. pozbawi ją życia.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.